

БЛАГОДАРНОСТИ

*И ПОСЛАНИЯТА НА ЕДИН ПАВЛИКЯНИН,
„ТРИЖДЕПРОКЛЕТ ЕРЕТИК“*

БЛАГОДАРЯ на:

ИСТИНСКИЯ БОГ, Извора на Живота, от който съм се отделил и към когото копнея да се приближа отново, за да се вляя като най-чиста от чистите капки.

**И благодаря на нашия Отец за чудните дарби;
и че по Пътя ме срещна с:**

☼ ГЕРГАНА, една от моите сродни души, която винаги е била и винаги ще бъде до мен. И когато не се виждаме *ясно*, тя пак е наблизно. Неин красив портрет виси над леглото ми – с моята нежна муза заспивам и с нея се будя.

Заедно сме и когато се губи по служба на Вседържителя.

☼ ВАЛИН и другите елохими, които идваха да помагат.

На Св. Мина за иконата, която също помогна за една глава.

На сръбския светец Юстин Попович за чудните думи.

☼ ЗЕМНИТЕ ми РОДИТЕЛИ от този живот, които не са такива, каквито са описани. Имам уклон към драмата и прецених, че ще е полезно, ако я подчертая дебело.

И в Скитската пустиня, и по другите...

И отделно благодарности за най-близките ми хора:

☼ МАМА – за грижите в здраве и мъки, за саможертвите...

☼ ТАТКО – за грижите и тежката работа, за историите...

☼ БРАТ ми и СНАХА ми – те отпаднаха от книгата, но тя е за бъднините на чудните племенници, с които ме дариха.

На роднините на снаха ми – също, за всичко!

☼ БАБИТЕ – за всички майчински грижи, плетените дрешки, на народа песните, приказките и... гозбите!

И на покойната, и на още живата.

☼ ДЯДОВЦИТЕ – които не живяха дълго да се опознаем, поне не приживе. На един от тях е името на корицата – да се радва.

*

Благодаря и на санбернара Франко, който 12 години ми беше верен и неназрапчив приятел. Един конник е заникъде без куче, което да го учи на смирение и всеотдайна любов. Животните са наши братя – макар назад по Пътя, имат нашата Заветна Цел...

БЛАГОДАРНОСТИ

И още благодарности за:

Жителите на с. АНТОН – положението не е толкова страшно, колкото съм подчертал дебело в драмата. Бели домове ще има много и в бъдеще. Благодаря ви за преданията, гостолюбието, излетите и сплетните на клюкарките. И за другоселеца, който, за добро и зло, не е съвсем другоселец...

Специални благодарности за

ДИМИТРИНКА АРАБАДЖИЕВА – учителката ми по български език и литература в селското основно училище. За книгите и че ме караше да уча стихове наизуст. И че не ми позволяваше да седея прегърбен. Тя първа ми напомни, че човек е изправеният – и когато седи на чина, и навсякъде по всяко време.

*

Благодарностите секват, за да предложи богоугодна работа на родолюбивите издатели. Моля, ако има желаещ, да издаде една книга за учители на Пат Конрой от 1972 г. – *The Water Is Wide*.

И моля да бъде преведена като „Отвъд водната шир“.

Освен малко решение на духовния проблем, давам и начален тон с английската народна песен в началото на тази книга:

*Отвъд водната шир
не мога да преплувам,
а си нямам и крила.
Намериш ли лодка за двама,
двама ще я прекосим, ти,
моя чиста любов, и аз.*

Който има уши – да слуша!

Ако все още се намират родолюбиви министри, нека платят за народното дело и да дарят учебника на даскалите.

Хипократови благодарности на:

ЛЕКАРИТЕ и СЕСТРИТЕ от софийската ВОЕННА БОЛНИЦА – за грижите: предишните и новите, които ще са доживот. На д-р Пилева за не е едно и две, но най-вече за зъбите. На ст. сестра Славова за избавлението от войниклъка.

Много благодарности имам за:

Жителите на гр. САНКТ ПЕТЕРБУРГ – за грижите в миналия и настоящия ми живот. Чичо Толя и лельо Тамара, макар и вече разделени, винаги ще ви помня с добро. И на целия ви народ от моя нов народ благодаря за „Освобождението“. Ще му махнем кавичките, когато стане духовно. Кавичките са тежки окови.

Изгледах първия филм за всички мои превъплъщения във вашето кино „Прометей“. Хареса ми. Помня го. Вие помнете, че бяхте голи и диви, а българите ви изкъпаха със светена вода и ви облякоха със Слова. Първото къпане не е гръцко – и вас лъжат!

Писах моята библия с топли мисли и за вас; че е същото...

Предлагам ви я като своего рода Огнено кръщение, подобно на онова от Прометей – исполина, окован в мрака на Кавказките планини. Връщам ви за всички услуги и „услуги“, даже с лихви. Тези лихви не са като на черните банки, а дерат кожи за добро – **да светнете отвътре!** Ще стане. Може с вас да се почне...

И още: мъчениците за бяс са лъжливи мъченици. Закон!

Знам, че мнозина от вас няма да ме послушат, но съм длъжен да кажа следното за широката руска душа, която *чака* спасение. Спасението си вече няма да намерите нито в Кавказ, нито ще го намерите на запад след време. Помнете, то си е във вас.

Ще се забави, но ще дойде – от „горе“. Вярa в Бога имайте!

И белите, и черните фигури *имате работа* за вършене, преди Огънят да прокуди мрака. Всичко има смисъл. Един ден, щом партията шах свърши, ще се уверите, че злото води до добро. А тези, които се опазят от дивото, ще се радват. Аз не лъжа.

Огнената колесница спира да послуша любимите си песни.

THE LONDON SESSION ORCHESTRA – музиката ви е от Бога, но островът ви е под черна окупация. Много кривини имате – и към българите, и към други народи. Повечето от тях е късно да изправите. Който лишава чужд народ от земя (условия за развитие) – губи своята. Един всемирен Закон, който по трудния начин ще научат и други народи (езици). И да не беше такъв Законът, сте поели по един път, от който българите се опитват, макар много трудно, да се върнат. Нито виждате накъде отивате (а имате пророчествата на Оруел!), нито какво ще вършат тепърва черните царе с вашите иманета.

Невежеството само по себе си не е оправдание.

*Ако морето бъде тихо за някого,
ще е само за онези, които
дали са остров, за да имат спасение.*

Връщам ви част от песента, при това доволно навреме.

Българите дадоха домове за много от вас на малкия „остров“, който някога им оставихте – вашите черни царе още ще орежат. Но може и други от вас да приютим. А черната ви кралица, родя на „нашия“ Кобург, има колонии и по други земи.

Вие избирате кой, кога, къде и дали... Кой разбрал – разбрал.

DUNE – детето на Прехода поема обратно към родината си, но няма как да не спре за миг над Германия, за да послуша една група, която го даряваше с модерни песни – яко техно – но също с чудни класики за душата. Песните ви са велики.

Посланията ми за вас: Този път Гог и Магог първи ще се юрнат на поход. Сещате се за какво говорях. Вече чувам плача на немски братя и сестри. Не може да се предотврати, но може да се смекчи! Това обаче няма да стане, ако гледате на изток за евтин газ и далавери с души на ваши братя, а не в очакване на бялото слънце.

Благодарности за песните, за Гьоте, но и Рудолф Щайнер!

ДОБРИН ВЕКИЛОВ – ДОНИ – понякога, докато заспивам, пред очите ми минава странна картина. Не ми дават да я проверя в онази Книга, но нещо ми подсказва, че е истинна. Виждам се в старо време – далече на изток – като гологлаво момче с азиатски черти. Един от приятелите ми е друго такова, с него сме хлапета – монаси в „Храма с червените свеци“.

Учителят ни е стар мърморко и много ексцентричен (луд). С моя приятел, който ми беше като сродна душа, най-обичахме да дразним стареца – за шарените чорапи, които бяха нещо чудно за онези места, за това как говори (беше гъгнив), за какво ли не. Нямахме страх! Нямахме срам и спирачки...

И звуците, знаеш, идат от „горе“. Даже най-мъдрите земни учители имат чаша на търпението, която в един миг прелива. Прокле ни старецът, макар да ни обичаше като родни синове. Мен, като по-голям бърборко, прокле да говоря много и да не ме

разбират. А приятеля, който още тогава беше добър певец, да пее същото, което говоря аз, но и него да не разбират:

„Има Бог, по-горни светове, има цяла духовна вселена...“

И все си мисля, че на това древно проклятие е било Писано да се превърне в благословия в наши дни. И за мен, и за моя стар приятел, който остана такъв, макар да ни отчуждиха вековете.

Божествена е музиката и често изпреварва човешките слова.

Изпреварва ги и с пророческите цигулки на тази твоя песен:

Бяла приказка край мен расте

с аромат на диви цветове,

а беше малка вчера.

„Дива роза“

Роса цветове покрива,

сутрин на нежност и Светлина...

И друго – „**Луната** (никога не) **спи**“! Само се преструва на заспала. Пишете и пейте повече такива. ;-)

Писателски благодарности:

На всички братя и сестри, които помагаша по разни начини.

На най-лудите бойни другари не ми е дадено да споменавам имената, но те си знаят, че за младите души така е редно – по плодовете на делата да се познават.

ЕЛИЦА ТОДОРОВА – моята редакторка, която в тежки дни ми помогна да си намеря работа с писане. Тя празнува имен ден на Цветница и затова ме подреди с тежки заклинания. Нейните съвети и критики прокудиха повечето от низшите духове, които се бяха промъкнали в моето долно творчество. И е човек, когото бих желал да познавам във Вечността.

СОНЯ ИЛИЕВА – също моя редакторка с необятна душа.

Не е с име на цвете, но е живо доказателство, че **бели лилии** могат да виреят даже в **блатото**. По нейно упорито настояване пренаписах най-бесната глава. Запъвах се дивашки. Тя държеше на своето. Твърдоглавието ни имаше смисъл! Правата беше тя.

А където е Соня – не е далеч и МАРГАРИТА:

друго цвете, което много го бива в гоненето на бесовете ми.

КРАСИМИРА СТОЯНОВА – задето на два пъти отдели време за телефонни разговори, макар да не се познаваме лично. Лесно може да се провери кой ползва името на Ванга за лични облаги – извадете това име от дадена книга и вижте какво остава.

Надявам се, ако някога прочетете моята безплатна библия, да намерите името на леля си в среда, която ѝ приляга; среда, която не губи нищо от качествата си и без прочутото име.

Смятам, че книгата стана *малко* по-добра, защото и Ванга е една от нейните героини. Както за себе си знам, че станах по-добър, шом с нея плетохме насън: родих се отново „Димитър“, което ще рече „посветен на плодородието“, добър Стопанин.

Но да не подценяваме *малкото* добро!

Доброто си е добро, независимо от количеството. Закон.

И да си завършим втория разговор – нека не ви разстройват мненията на сладкодумците за леля ви! Те служат на многото „Църкви“ в още по-многото „християнски“ държави. Пророците са наднационални – служат на Бог и „на скит, и на елин, и на...“.

Така е било, така и ще бъде до Края на този „век“ – никой не е признат пророк в собствената си страна. Но не е много далеч времето, когато *всички* в *едно* Царство ще светят и пророкуват.

Нека философи и богослови си спорят с моите откровения!

КОЛЕГИТЕ – посвещението да пиша, колкото дарба имам, е от вас. С някои останахме близки, а с други пътищата ни бурно се разделиха. Всеки греша, докато расте. Без грешки не може. На вашите прощавам. За моите – вие ще прощавате! Времето пък ще покаже дали и народът ще прости за пожълтялата преса.

Може би разумното е с времето да не остане нищо за прошка.

Последните благодарности и послания са за малките *долу*.

Ако Бог е рекъл, последните ще са първи и големи *горе*.

Но ще се наложи малките да преоткрият Закона за службата.

Кой ще каже „НЕ на страха“, за да пие в бъдеще Светлина?

На мъдреците от индийския клон на Братството на Светлината, задето служат чисто и щедро на Божията повеля и ме дариха с пураната. За да сме заедно Ловци на изгубените души в мрака.

И на българския народ за всичко, което някога даде и дава.

Платих за онези стари грехове. Върнахте си го тъпкано.

Връщам ви услугите. За Бога, сега се пречиствайте вие!